

Gezien : Kruiemelvlaai van de Blue Stars
Waar : Theater Het Klooster in Nuenen
Wanneer : zaterdag 1 december 2012
Tekst en regie: Harrie Sijbers

Smakelijke 'Kruiemelvlaai' van de Blue Stars is om op te vreten

Je had de Beatles, de Rolling Stones én de Blue Stars. De top drie van de sixties. Dat willen de leden van de Blue Stars, 'bekend van radio en TV (reparaties)', het publiek doen geloven. Een giller natuurlijk, maar wat deze illustere namen wel gemeen hebben is hun uitzonderlijke klasse. Woordkunstenaar Harrie Sijbers heeft met zijn cabaretprogramma Kruiemelvlaai een uniek concept bedacht, dat hij samen met zijn kompanen Rob Verschuren, Joost Egmond en Benjo Plandsoen heeft uitgewerkt tot de heerlijke voorstelling Kruiemelvlaai. En die smaakt beslist naar meer.

door Marleen Benschop

In de afgeladen zaal van theater Het Klooster (voor de 2^e keer) in Nuenen kondigt een voice-over met de ene na de andere superlatief de come-back aan van de 'onovertroffen' Blue Stars uit Den Dungen. Op het vrolijk verlichte podium staat een indrukwekkende batterij aan muziekinstrumenten, waaronder een Hammond-orgel, geschreven als Hamont (B), het Belgische Hamont dus. Na een grootse ouverture, waarin de meesterhand van Joost Egmond duidelijk herkenbaar is, komen de Blue Stars, in werkelijkheid allemaal woonachtig in Son en Breugel, het toneel op. Harrie Sijbers en Rob Verschuren keuvelen wat met elkaar. "Moet dat nou, dat onovertroffen, is dat niet wat overdreven", zegt Sijbers. "Misschien ja, maar het was wel even duur", zegt Verschuren dan. De gemoedelijke toon is gelijk gezet.

Het concept van Kruiemelvlaai is even simpel als geniaal. Bedenk een niet bestaande band, als kermisorkest opgericht in de zestiger jaren, en speel de come-back met een optreden waarin en passant herinneringen van 'vruuger' worden opgehaald. Harrie Sijbers: "Wij waren vruuger de jeugd van tegenwoordig." Hilarische herinneringen uit de jaren van het Rijke Roomse leven, uit de jaren van de eerste televisies, uit de jaren van de 'bewaarschool'. Harrie Sijbers: "Toen had je nog het idee dat het de moeite waard was om bewaard te worden." En natuurlijk is de hele show rijkelijk gelardeerd met heel veel heerlijke muziekklassiekers, die door het enthousiaste publiek met overgave worden meegezongen. Zo zijn de eerste maten van het klassiek geworden harmonica-intro van de televisieserie Swiebertje al voldoende om de hele zaal te laten losbarsten. Het merendeels wat oudere publiek kent zijn klassiekers. Voor hen is Kruiemelvlaai één groot feest der herkenning. De link naar het heden wordt ook gelegd, altijd op milde en ironische wijze. Zo hoeft voor de hedendaagse smokkelpraktijken de oude smartlap 'Hij was een smokkelaar' maar een kleine beetje veranderd te worden in 'Hij had een smokkel-aars'. Met dit soort verfijnde woordgrapjes, het handelsmerk van Harrie Sijbers, zit 'Kruiemelvlaai' vol, en dat is dus smullen geblazen.

Toch is het geen Harrie Sijbers-show geworden, en dat is dus ook een compliment aan Rob Verschuren. Beiden zijn groot geworden als solo artiesten maar als je ze samen op het podium bezig ziet, spat de chemie eraf. De twee raskomedianten zetten ook geen klassiek duo neer, met een aangever en de 'inkopper'. Dat wisselt dus constant. Het leuke is dat ze wel spelen dat ze allebei het hoogste woord willen hebben. Dat vergt een hele goede timing, en dat hoef je deze heren ook niet meer te leren. De échte muzikanten, Joost Egmond en Benjo Plandsoen, staan weliswaar op de

achtergrond - meestal dan – maar hun muzikale vertaling van al die verhalen is een onmisbaar element in de voorstelling. En soms treden ze dus wel op de voorgrond. Een van de hoogtepunten, qua lachgehalte dan, is de scene waarin Harrie Sijbers vertelt over zijn romantische ervaringen op de kermis, met zijn jeugdliefde samen in de rups. De muziek van het overbekende 'je t'aime, moi non plus' wordt door Benjo Plandsoen op hilarische wijze aangevuld door hartstochtelijk zijn basgitaar af te lebben. De zaal komt niet meer bij van het lachen.

Een leuke afwisseling vormt het optreden van Rinie en Dinie van de Zingende Mik. Ellen Sijbers en Erica van Dijck zijn in de huid van de Selvera's gekropen. En opnieuw zingt het publiek de klassiekers mee als één groot koor.

Na deze schitterende voorstelling is de conclusie duidelijk. Ondanks of misschien dankzij de Brabantse tongval zal Kruimelvlaai ook boven de grote rivieren heel goed smaken. De 'fab four' uit Den Dungen (www.thebluestars.nl) hebben nu al geschiedenis geschreven.